

станжло 12 години слѣдъ завладѣванъето ѳ; него сж устроили и подигнали двамата братовчѣда, Царски синове, Владиславъ, или както той се зове въ Исторіитѣ Фружинъ, синъ на Шинмана III, и Констандинъ синъ Страшиміровъ; тѣ сж се были споразумѣли дѣйствиелно съ много боляри въ Тжрново и въ други градове въ Бжлгарія, за устрояванъето и подиганъето на това възстаніе; но се разказва, че новія тогавашенъ Гржцки Митрополитъ въ Тжрново, и нѣкои други потурчени Боляри, издали това сжзаклятіе на Владислава и Констандина на Челеби Солимана, който предизвѣстенъ за всичко, разумѣва се много лесно побѣдилъ възстанитѣ, и тжй това много добрѣ устроено възстаніе се потушило въ самото му начало, въ 1405 година. —

При всичко това обаче, градъ-тъ Велико Тжрново е былъ отъ самото начало на привземанъето му отъ турцитѣ, и въ проджлженіето на 500 години, много драгъ и милъ въ възпоминаніята на всичкитѣ Бжлгари, като стара и толкова славна бивша Столица на Бжлгарското Царство. Кжмъ него сж были обжрнати очитѣ на нашитѣ злочести прадѣди, и тѣ сж глѣдали на тоя градъ като на едно огнище, отъ дѣто тѣ сж склзи на очи, и съ сладка надежда чакали: *да се появи искрата за свободата*, да пламни, и да изгори и порази нашитѣ натрапени владѣтели и мжчители Турцитѣ. . . Тая ѳмъ сладка надежда се силно подкрѣпяла съ възпоминаніето на историческитѣ Черковни сжбѣтія, изжршени въ тукалната церква Св. Димитрія; и между другитѣ тія сжбѣтія, тѣ помнили много добрѣ че; „Святи Велико-мжченикъ Димитрій ходатайствовать предъ Бога, да се смилли за злочеститѣ Бжлгари, които по онова време пжшкали подъ мжчителското иго на гржцкото владичество; и че Богу дѣйствиелно дожѣляло и домиляло, и по Негово вджхновеніе, Святий Димитрій открилъ на Тжрновскія тогавашенъ Патріархъ Іоанна святаго, Божіето повѣленіе: да вѣнчѣ избранника Божій Асѣня I за царь Бжлгареки, и таковимъ образомъ да се избави Бжлгарскія народъ отъ гржцкото владичество и угнѣтеніе“. Опираеми слѣдователно на това сладко възпоминаніе, нашитѣ прадѣ-